

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consilia || Salomonis, || Sive || Collecta Salomonis || Axiomata

Maxime Necessaria Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; E Gallico In
Latinum versa, revisa & amplicata per Auctorem, cum Indicibus
necessariis

Cureau De Lachambre, Pierre

Coloniæ Agrippinæ, 1694

3 Vanitas vanitatum, universa vanitas & afflictio spiritus. Eccl. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37935

facit, cum potius deberes studere, omnia melius quam plebs peragere.

Hinc non sequaris ejusdem devotiones, sed eas transcendas; non imiteris plebem in via salutis, & sanctis justitiæ exercitiis, sed considerando tuam conditionem, progrediaris primus, & sis omnium exemplo.

Tene tuum locum in templo, & non permitte, ut aliquis te sit devotior aut modestior, & quia alios præcedis nobilitate, sit locus tuus ante altare, & sis in Sacrificio propinquior Deo, ac intensior in oratione.

Recordare quod non sit medium securius, quo præcedas communem plebem, quam si fueris magis quam ea, humilis ante supremam divinam Majestatem, & hanc perfectiùs adoraveris.

REGULA TERTIA.

Vanitas vanitatum, universa vanitas, & afflictio spiritus. Eccl. i.

PARAPHRASIS.

In nullo amorem figas quam in Deo, verum enim bonum & verum gaudium

A 3

ner

non nisi in eo invenitur. Bonum quod ante oculos apparet, te decipit, & non est nisi illusio & vanitas; Falsum & apparens bonum, devenit verum malum, ex eo quod nobis placeat, & quod incipiamus illud amare.

REFLEXIO.

OMnes hujus vitæ felicitates sunt vanæ & deceptoræ, nos tamen illas, dum se nobis offerunt, stables & immobiles judicamus, imò cor nostrum ex sola earum apparentia allectatur, illis manibus pedibusque inhiat, & in iisdem obcœcatur, ut sibi promittat, se illas æternùm possessurum.

Sed hoc est profluentem retinere aquam, ex momento enim quo credimus nos illas possidere, incipiunt à nobis fugere, dum enim illas quodammodo possidemus, iis congaudemus, nobis illas reciprocè promittimus, & inseparabiliter in iis spes nostras collocamus, de repente manibus nostris elabuntur; Illæ cursum suum prosequuntur, sicut nos nostrum, imò nos ipsi eas relinquimus,

&

& nos cum illis eò progredimur, quo facto seu ordinatione divinâ vocamur, & quò ipsum tempus nos deducit, nempe illas ad nihilum & nos ad mortem.

Tempus est breve, & terminus propinquus, non procul absunt gaudia unius momenti à lachrymis æternitatis, & aliquando tantum unâ nocte inter se distant longi anni quos nobis præfiguramus. Sæpè quos videmus isto vespere potentes & fortunatos, sequenti mane sunt sepulti sub propriis ruinis.

Hodie nobiscum sunt felicitates, fanitas, divitiæ & honores, cras verò omnes hæc vanitates sunt aër, ventus & fumus, corpus nostrum in rumulo, & anima nostra in altero mundo, ubi plorabit, & æternùm, sed nimis tardè, dicet: *Unã versa vanitas, & afflictio spiritus.*

Causa quare despiciere deberemus has fugitivas felicitates, consistit in hoc solo verbo: *Vanitas*: Deus enim solus est verum bonum, cætera bona creata sunt productiones & umbræ hujus essentialis & infiniti boni: Considera & aperi oculos.

Si es dives , & Deus recedit à corde tuo, quid tibi remanet, super quo jactari possis ?

Si esses hæres & Dominus in imaginatione alicujus domûs , nullum tamen desuper haberes jus, nec etiam potestatem & licentiam intrandi , qualis esset hæc hæreditas , & quale dominium ? Si esses Dominus alicujus thesauri , vel reddituum Dominus alicujus Regni vel Imperii , etiam totius orbis , & omnium imaginabilium, si possideres omnia creata , omnia opera & dona Dei , & tamen eum non haberes , qualis esset possessio pro tali anima , quæ anhelat ad verum bonum , & quæ suam quærit satisfactionem in solo Deo ?

Quod pejus est , hæc creata , hæ divitiæ , hæ magnificentiæ sunt circa te , & non intra te ; Aurum & argentum ingrediuntur tuam domum, concupiscentiæ in tuos oculos, & in tuos sensus, non tamen ulterius progrediuntur , multò minùs in eum locum veniunt , ubi tuæ majores necessitates & tua immortalia desideria requiescunt , tantum umbras
& f.

& figuras suas eò mittunt , de tot
enim bonis & felicitatibus congregatis
& conservatis tantâ cum diligentia nihil
in corde tuo aliud retines , quàm ea-
rum umbram.

Meditare pusillum , si posses audire
gemitus & singultus , qui in medio tua-
rum concupiscentiarum ex imo tui cor-
dis proveniunt ; Plora super te ipsum
& confitere , quod sis dignus compassio-
ne , cùm ab ortu tuo & quidem incef-
sante cum displicentiis extremis quæ-
ras veritatem veritatum , ut sis semel fe-
lix ; Et tamen non aliam invenias , quàm
vanitatem vanitatum , umbram umbra-
rum , imaginem apparentiarum & illu-
sionum ; *Vanitas vanitatum & afflictio
spiritus.*

Ut autem consoleris , non quære te
ipsum , nec spem tuam pone in quiete ,
nec quæras felicitatem tuam per regulas
arrogantiæ & alicujus Philosophiæ mun-
danæ.

Scio equidem quod humana pruden-
tia & politica proprii amoris homini in-
sinuent pro felicitate consequenda , ut

16   *Consilia Sapientia,*

renunciet omnibus creaturis , & quodammodo ipsi Creatori , ut nullam sui partem extra se quærat , seipsum solummodo possideat , fruatur suis propriis recreationibus , se ipso contentus vivat ; Et quod hæc sit vera felicitas , sibi que ipsi placere sit melius , quàm placere Regibus , sed *animadverti, quod hoc quoque sit Vanitas.*

Recordare , quod anima tua sit perfectissima & nobilissima imago primi & supremi Entis , & è contra ultima Vanitatum omnium , quando privatur gratiâ.

Omne enim , quod capacitatem habet continendi & in se recipiendi Deum non potest separari à Deo , quin ita vacuum efficiatur , quàm sit ipsa magnitudo Dei.

Nempe quando anima eò redacta est , ut nihil diligit , & nihil possideat quàm se ipsam ; Hæc anima spiritualis & immortalis nihil aliud est , quàm aliquod vacuum & privatio immensa , & infinitus dolor : nam

Anima nostra est res adeò divina & excel-

excellens, ut ex momento, quo Deus non est cum ipsa, sit idem, quàm ipsa damnatio, & proprius sui infernus.

Differentia duarum animarum peccatricium, unius damnatæ & alterius adhuc viventis in terra, & in corpore humano clausæ, non alia est, quàm quod illa se videat clarè damnatam & in substantia malum proprium sentiat; Ista verò hoc nondum videat nec sentiat.

Quando anima tua separata à Deo per peccatum se sentiet, & in igne videbit infelicem; Actus suæ desperationis, & clamores sui doloris erunt illi, quos Propheta à longinquo audivit, & repetiit his verbis: *Reddidit me vas inane*: dicet enim, Deus me fecit vas immensum & pretiosum, capax fruendi suâ gloriâ, & possidendi suam divinitatem, interim recessit à me, & reliquit me vacuum. Sum enim solum ipse ego, & hoc est afflictio afflictionum, & verus infernus; Nam esse spiritum & esse solum, est esse animam immortalem & esse vanitatem. *Vanitas & afflictio spiritus.*